

Kde bychom byli bez krásných žen a chleba, říká režisér Gazdík

Poslední premiérou Východočeského divadla je v této sezoně muzikálová komedie Pekařova žena, kterou pro soubor pardubického divadla přeložil a jeho uvedení v České republice zprostředkoval režisér Petr Gazdík.

Stanislava Králová
redaktorka MF DNES

PARDUBICE Režisér Petr Gazdík je sice spojený s Městským divadlem Brno, do povědomí pardubického publika se však zapsal před čtyřmi

lety, kdy zde připravil crazy muzikál Kvítek z horroru. Nyní se vrací s divadelní premiérou Pekařovy ženy.

„Je to takový anglicko-americký muzikál. Ovšem z prostředí Provençe, protože vychází z poměrně slavného filmu 30. let. To už my ale samozřejmě nevíme, že byl slavný. Je řečneme v šansonovém hávu, ale jsou tam citlivé prvky všech možných jiných velkých muzikálů jako Chorus Line nebo Chicago. To souvisí se Stephenem Schwartzem, který byl soupeřem těch největších autorů, kteří tvořili v té největší muzikálové éře,“ říká Gazdík.

Zastavte se prosím u pěvecké stránky. Řekla bych, že herce nečekají lehké pěvecké party.

Ano. Dostal jsem zadání, aby to byl muzikál malý, jednoduchý a ještě k tomu veselý, což je ovšem dost složité. Jistě, z mého hlediska se mi

skutečně zdálo menší a snazší, než běžně dělám, ale... (Pozn. red.: Gazdík má za sebou 40 režii muzikálů především ve svém domovském divadle v Brně.) Ale zapomněl jsem na to, že když je menší obsazení sboru a také orchestru, tak je to vlastně vždy náročnější - hrají-li jedny housle, musí na ně hrát virtuos, v „lese“ smyčců, se ledacos ztratí... Už tak je tedy souhra obou složek velmi složitá, my si to navíc ještě zkomplikovali tím, že kapela sedí za jevištěm. Což má zase svoje vizuální a scénické výhody. Ale souhra je náročnější, herci a muzikanti musí komunikovat přes obrazovky a zvuk v odposleších musí být dokonalý. Nelze totiž počítat s přímým kontaktem ani přirozenou akustikou.

Co se týká hudby, jak hodně tentokrát vypomohli vaši spolupracovníci?

Kolega Karel Škarka, který pracoval na hudebním nastudování, má velké zásluhy, výbornou práci odvedli taky pánové Radek Škeřik a korepetitor Jiří Kožnar. Na choreografii se mnou spolupracoval Michal Matěj, jeho choreografie jsou senzační a výborně doplňují moji režijní koncepci.

Technicky jste si to ztížili i otočným jevištěm.

Myslím, že by bylo nadnesené říkat, že jde o něco mimořádného. Je sice nutné vše přesně dohodnout, ale významnou složitost užiti točny nepřináší. I když kolega inspicient Aleš Alinče musí vše zvládnout v přesném tempu a do hudby.

O čem vlastně muzikál pojednává?

O malé francouzské vesničce jménem Soulady. Jde o vzhled do života obyvatel této vesnice, kteří se tak trochu nudí, nemají mnoho na práci a prožívají mezi sebou určitou ponorkovou nemoc. Ovšem to, co je spojuje, jsou francouzské čerstvé bagetky, croissanty, prostě pečivo. Pro francouzský život náležitost, jež je nenahraditelná.

Jenže pak je sedm týdnů nemají.

Umřel jim pekař a nový si s sebou přivede krásnou mladou ženu. Peče nadpozemsky. Ovšem jen do chvíle, než mu žena uteče s místním playboyem. Pekař je tak zdrčený, že nemůže péct. Tak pec uhasí... a dál bych neprozrazoval. Jen

V interiéru Režisér Petr Gazdík v kulisách Pekařovy ženy. První část otočného jeviště tvoří kavárna, kde se scházejí obyvatelé vesničky Soulady, druhou půlku tvoří pekařův dům s pekárnou. Foto: Jan Faulkner

naznačím, že to, co se stane, je pěkné a souladné...

A kdybychom to pěkně měli jen trochu třeba obecně přiblížit? Ne každý umí přijmout nevěru a ještě k tomu velkoryse.

Je to také o velké osobnosti muže, který ze začátku vypadá možná jako trouba. Ukáže se však, že je to velký muž, který má svou ženu rád, a jeho láska a vztah k ní dokáže i ji samotnou dovést k uvědomění, co je na světě skutečně důležité. A to se přeneslo také na všechny okolo.

Pekařovu ženu uvedl před 12 lety ve dvoudílné adaptaci český rozhlas s Václavem Vydrou a Terezou Bebarovou v hlavních rolích. Věděl jste o této úpravě?

Nevím o tom. Někdo mi říkal, že v 70. letech se v Národním divadle v Brně hrála jistě Pekařova žena, ale možná, že to může být jen podobný název. Myslím, že pekař je postava trochu archetypální. Kde by byly celé civilizace bez chleba, bez pekařů, a pekaři nejspíš mívali krásné ženy...

Pojďme prosím ještě na začátek uvedení v Pardubicích. Tento muzikál měl mít premiéru loni v květnu, ale vstoupil do toho covid.

Covid ovlivnil vše, i divadlo. Nám všem se naše závazky „scukly“ do kratšího období. Co jsem měl například já dělat během dvou let, mám nyní na programu v průběhu několika měsíců. Je to náročné, ale musí se to zvládnout.

Kolik premiér nyní máte?

V tomto půlroce je to moje třetí premiéra velkého muzikálu.

Složitější to muselo být zřejmě i v době, kdy původní představitelka pekařky Eliška Lásková přišla s radostnou novinkou, že čeká dítě, a neodehraje tedy hlavní roli.

Tak to byla velká anabáze. Snažili jsme se obsadit co nejvíce místních herců. U Elišky se ukázalo, že je velmi nadaná zpěvačka. Byli jsme nadšení. Pak do toho ale vstoupil její pozeňnaný stav a museli jsme začít hledat nanovo, vše však dobře do-

padlo a máme krásnou a talentovanou Alžbětu Trembeckou.

Sáhli jste do vlastních řad svého kmenového divadla.

Trošku do vlastních řad jsem sáhl, i když Alžběta již z Brna odešla na volnou nohu a hraje po celé republice. Druhá představitelka Eliška Jechová ještě teď dokončuje JAMU a do muzikálu naskočí až v září.

U hlavního představitele pekaře jste měl o obsazení hned jasno?

Ne, hned. Ale s Tomášem Lněničkou jsem spolupracoval už na Kvítku z horroru a věděl jsem, že je skvělý herec i muzikant. Ale pro roli pekaře jsem si ho okamžitě nepředstavoval. Znáám ho spíš jako chlapa, či mladíka v plné síle s velkým charismatem. To moc neodpovídá prvotnímu předobrazu staršího muže, co se zdá být na první pohled oním troubou. Dnes vím, že jsem se nemohl rozhodnout lépe. Tomáš je citlivý, autentický, křehký i mužný a tato jeho osobnost ho přímo předurčuje, především, pro druhou polovinu hry.